№ 155 (486). Rok III. Warszawa, 14 lipca 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU
NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 200 za wiersz nonparelu. b) Instytucji i osób prywatnych 250 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 500 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 800 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 600 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 25 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 155-go.

Ukazał się w druku Nr. 50 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 lipca 1922 r., zawierający treść następującą:
1) Ustawa z dnia 12 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji handlowej między Polską a Francją, podpisanej w Paryżu dnia 6 lutego 1922 r.; 2) Konwencja Handlowa między Polską a Francją; 3) Oświadczenie Rządowe z dnia 27 czerwca 1922 r. w przedmiocie daty wejścia w życie Polsko-Francuskiej Konwencji Handlowej z dnia 6 lutego 1922 r.; 4) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach; 5) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie przekazania miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi.

Z KOMISARJATU RZĄDU.

Okólnik Nr. 36.

Do wszystkich Komisarjatów Policji Państwowej m. st. Warszawy.

Ze względów sanitarnych oraz uwagi na mogące wybuchnąć epidemje polecam p. p. Komisarzom zarządzić ściśle dopilnowanie aby jezdnie i chodniki w stolicy były we właściwym czasie uprzątane oraz stale utrzymywane w należytej czystości.

Na opieszałych dozorców domowych należy sporządzać protokóły i kierować do Komisarjatu Rządu w celu administracyjnego ukarania na zasadzie rozporządzenia mojego z dn. 30 grudnia 1921 r.

M. Borzęcki.
Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę

Okólnik Nr. 37.

Do wszystkich Komisarjatów Policji Państwowej m. st. Warszawy.

Na zasadzie art 17 i 18 Rozporządzenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dn. 23 stycznia 1922 r. w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli polecam dopilnować, aby we wszystkich hotelach, pokojach umeblowanych i pensjonatach w pomieszczeniach ogólnych i w każdym numerze było wywieszone wyżej wymienione rozporządzenie.

Egzemplarze tego Rozporządzenia są do nabycia w Dziale Gospodarczym Komisarjatu Rządu (Ratusz pokój Nr. 17).

Oporni właściciele hoteli, pokoi noclegowych i pensjonatów będą pociągani do odpowiedzialności.

Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę.
M. Borzęcki.

Okólnik Nr. 38.

Do wszystkich Komisarjatów Policji Państwowej m. st. Warszawy.

W wielu wypadkach Komisje podczas dokonywania oględzin pomieszczeń przeznaczonych na różnego rodzaju przedsiębiorstwa, wydają zainteresowanym stronom zlecenia w przedmiocie dokonania różnych przeróbek, oraz inwestycji nieraz bardzo kosztownych. Zlecenia te nieraz narażają petentów na straty oraz nieprodukcyjne wydatki i wywołują reklamacje, gdyż przychylne wypowiedzenie się Komisji nie przesądza sprawy wydania pozwolenia ponieważ decyzja w tym względzie należy do władz administracyjnych.

Wobec tego zgodnie z § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 13/XI 19 r. (Dz. U. Nr. 90 poz. 488), § 3 punkt zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19/VII 19 r. (Dz. Ust. Nr. 63 poz. 371) oraz § 2 Ustawy z dnia 24/III 19 r. Dz. Pr. P. Nr. 61 poz. 363). Polecam przestrzegać, aby Komisje policyjno - sanitarno-budowlane zwoływane w sprawach koncesyjnych nie wydawały stronom żadnych zleceń, gdyż w myśl wyżej wymienionych przepisów powołane są jedynie do wydawania swoich opinji, względnie do podawania wniosków.

Jednocześnie niniejszym anuluje się okólnik mój Nr. 12 z dnia 6/II 22 r. w przedmiocie lokali przeznaczonych na kawiarnie, jadłodajnie i tem podobne zakłady.

M. Borzęcki.
Komisarz Rządu
na m. st. Warszawę

USTAWA

z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

Art. 9. Wyroby tytoniowe, przywożone z zagranicy, podlegają, o ile ustawa nie zawiera w tym względzie odmiennych postanowień, opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należytości monopolowej w formie dodatku do cła. Odpowiedzialność za opłatę należytości monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty i wysokości tej należytości decydują władze skarbowe z wyłączeniem kompetencji sądów.

Należytość monopolową, nie uiszczoną przy imporcie wyrobów tytoniowych, ściąga się w sposób, przewidziany dla ściągania zaległych należytości celnych.

Art. 10. Wolne są od cła i należytości monopolowej przewożonej przez podróżnych do własnego ich użytku drobne ilości wyrobów tytoniowych do 50 gramów tytoniu, przyrządzonego do palenia, 10 gramów tabaki, albo 50 sztuk papierosów lub 20 sztuk cygar.

Art. 11. Przewóz tytoniu przez obszar Państwa Polskiego z zagranicy do obszarów zagranicznych odbywa się pod kontrolą urzędów i organów skarbowych celnych według postanowień ustawy celnej.

Art. 12. Osoby, które w sposób zgodny z niniejszą ustawą nabyły wyroby tytoniowe, mają prawo do przyrządzenia ich do swego użytku, a w szczególności do wyrabiania z krajanego tytoniu papierosów dla siebie i na użytek domowy, wolno im też przy wyrabianiu papierosów korzystać z pomocy swych sług i domowników.

Wszelki wyrób papierosów na zamówienie i na rachunek innych osób, oraz wyrób ich z własnego tytoniu w celu rozsprzedaży podlega zakazowi w myśl art. 5 ust. d.

Art. 13. Sprzedaży wyrobów tytoniowych dozwala się wyłącznie osobom, które otrzymały koncesję władzy skarbowej na sprzedaż hurtową, względnie detaliczną, i tylko w tych miejscowościach, które w dokumencie koncesyjnym wymieniono.

Warunki koncesji ustala Minister Skarbu.

Art. 14. Kto posiada lub przechowuje ilości tytoniu, przewyższające normy, ustanowione przez Ministra Skarbu — obowiązany jest na żądanie organów skarbowych wykazać jego pochodzenie oraz prawidłowe nabycie.

Art. 15. Umowy osób prywatnych, które uchybiają prawom Skarbu w art. 1 zastrzeżonym, są nieważne. Prywatne umowy, dotyczące nabycia, obciążenia lub zmiany takich praw, do których wykonywania wymaga się zezwolenia władz skarbowych, nabierają mocy po zatwierdzeniu ich przez Ministra Skarbu.

Niedopuszczalne jest bez zezwolenia Ministra Skarbu zajęcie egzekucyjne wyżej wymienionych praw, urządzeń, przyrządów i materjałów, które służą do wykonywania koncesji.

Przedmiotem zaspokojenia roszczeń prywatnoprawnych może być wynagrodzenie należne koncesjonariuszom o ile nie ma służyć na zaspokojenie pretensji Skarbu.

DZIAŁ II.

Organizacja Państwowego Monopolu Tytoniowego i Skarbowego Nadzoru Monopolowego.

Art 16. Siedzibą zarządu państwowego monopolu tytoniowego jest m. st. Warszawa,

Art. 17. Przywóz tytoniu i wyrobów tytoniowych dla potrzeb monopolowych z zagranicy wykonywa się na rachunek Skarbu.

Oddanie monopolu w dzierżawę, względnie w administrację poręczającą, nie może nastąpić bez zgody Sejmu. Toż samo dotyczy oddania w zastaw dochodów monopolu.

Wyroby tytoniowe monopolowe wytwarza się na rachunek Skarbu w fabrykach i zakładach, stanowiących własność państwowego monopolu tytoniowego.

(D. c. n.).

W sprawie walk partyjnych.

P. Minister Spraw Wewnętrznych A. Kamieński przesłał 6 b. m. do wszystkich PP, Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę okólnik treści następującej:

Ostatniemi czasy w niektórych miejscowościach Rzeczypospolitej dało się zauważyć pewne podniecenie ludności w związku z walką

polityczną pomiędzy ugrupowaniami i partjami. Podniecenie to jest normalnym objawem zbliżającego się okresu przedwyborczego. Niemniej przed administracją państwową staje zadanie przeciwdziałania wszystkim takim poczynaniom, wynikłym na tle wspomnianego podniecenia, które byłyby niezgodne z prawem.

W związku z powyższem wyjaśniam i zarządzam, co następuje: władze administracyjne, odpowiedzialne za całokształt bezpieczeństwa kraju, winny dokładać starań, ażeby życie publiczne miało przebieg normalny i spokojny; wolność agitacji powinna być zabezpieczona dla wszystkich stronnictw, ugrupowań i jednostek, stojących na gruncie państwowości polskiej; władze administracyjne nie mogą pod żadnym pozorem stawiać przeszkód działalności agitacyjnej, o ile odbywa się ona w granicach prawa. Pogwałcenie przepisów prawa ścigane ma być w drodze sądowej, postępowanie zaś władz administracyjnych winno być takie, ażeby wśród ludności nie mogła powstać wątpliwość co do ściśle objektywnego stanowiska organów administracji i ich niezależności od wszelkich partji politycznych; ludność winną odczuwać na każdym kroku jednakowy stosunek władzy do wszystkich stronnictw, stojących na gruncie państwowości polskiej.

Specjalne trudności nastręczyć Panom mogą wypadki zajść burzliwych na wiecach i zgromadzeniach. W tych wypadkach mają organa administracyjne obszerne pole do wykazania swego doświadczenia i taktu. Zadaniem władzy jest zapewnienie spokoju i wolności obrad; nie wolno dopuszczać na zgromadzeniu do czynów, zmierzających do zakłócenia spokoju publicznego, lub bezpieczeństwa zgromadzonych osób. Oczywiście nie mogą władze w podobnych wypadkach wglądać w treść obrad, lub tamować ujawniającej się na zebraniu opozycji. Zgromadzenia, których przebieg staje się sprzecznym z wymaganiami porządku publicznego, muszą ulec rozwiązaniu, jednakże rozwiązywanie zgromadzeń publicznych należy uważać, jako środek nadzwyczajny i ostateczny i stosować tylko w tym wypadku, gdy inne środki, zastosowane w porozumieniu z prezydjum zgromadzenia, nie doprowadziły do celu.

W najbliższej przyszłości władze administracyjne i ich organa egzekutywne będą miały sposobność na przestrzeni całego Państwa wykazać swój takt, swą ścisłą objektywność, swą niezależność od zmagań się partyjno-politycznych społeczeństwa, jak również sprawność i stanowczość we wszystkich tych wypadkach, gdy na tle agitacji przedwyborczej nastąpi pogwałcenie prawa. Wierzę, że organa administracyjne staną w zupełności na wysokości zadania i że Panowie Wojewodowie dołożą wszelkich starań celem właściwego pouczenia podległych im organów I-ej instancji.

Polecając Panom wykonanie niniejszego okólnika, oczekuję, że Panowie zastosują go z całą energją i ścisłością.

DZIAŁ POLICYJNY.

Polewanie ulic.

Zauważono, że dozorcy domowi nie stosują się zupełnie do zarządzeń dotyczących polewania ulic podanych w rozkazie dz. Nr. 114 z dn. 23 maja r. b. p. 7 i polewają ulice nie we właściwych godzinach. Stwierdzono również, że niektóre ulice miasta, nie są polewane zupełnie, ulice zaś które winny być skrapiane 2 razy dziennie, częstokroć przed wieczorem nie są polewane. Zwracając na powyższe uwagę Kierowników Komisarjatów Komendant P. P. poleca dopilnować właściwego i systematycznego skrapiania ulic przez dozorców domowych.

KRONIKA.

EMIGRACJA DO KANADY.

Urząd emigracyjny podaje do wiadomości, iż w ustawie imigracyjnej, obowiązującej w Kanadzie, poczynione zostały ostatnio ważne zmiany, dotyczące wychodźtwa polskiego do tego kraju.

Upoważnieni do emigracji do Kanady są: 1) żona i dzieci niżej lat 18, jadące do męża, względnie ojca, zamieszkałego w Kanadzie i będącego w możności utrzymać rodzinę; 2) rolnicy, posiadający środki do nabycia fermy; 3) robotnicy rolni z kontraktem, zapewniającym roboty w Kanadzie; 4) służące z zapewnioną służbą w Kanadzie (przez kontrakt lub inny dokument); 5) najbliższa rodzina prawnie do Kanady dopuszczonego imigranta.

Za rolników uważani będą ci, którzy się wylegitymnją z pracy i znawstwa roli i posiadają przynajmniej 200 dolarów kanadyjskich. Za robotników rolnych będą uważani ci, którzy się wykażą z pracy na roli w kraju. Za rodzinę legalnie przebywającego imigranta uważać się będzie żonę, dzieci, oraz rodziców w starym wieku.

Każdy emigrant musi czytać i pisać jednym przynajmniej językiem. Kwalifikacje zgłaszających się na wyjazd dokonywane będą w biurze kanadyjskiem, które w najbliższym czasie zostanie otwarte w Warszawie.

Po sprawdzeniu kwalifikacyj, biuro wizować będzie paszporty za opłatą 5 dolarów kanadyjskich, przyczem wiza angielska nie będzie potrzebna.

Od emigrantów nie będzie nadal wymagane, aby przy wjeździe do Kanady okazywali po 50 dolarów (t. zw. „landing monnaie").

Stare przepisy będą obowiązywały dla emigrantów, którzy zakontraktowali swój wyjazd do Kanady przed dn. 10 czerwca r. b. Poczynając od tej daty stosowane będą nowe przepisy.

POŻYCZKA SZKOLNA.

Magistrat st. m. Warszawy ma zamiar wypuścić wkrótce 6% pożyczkę szkolną na sumę 2 miljardów marek w obligacjach 100 za 100, zaopatrzonych w półroczne kupony płatne 1 października i 1 kwietnia każdego roku, z odtrąceniem podatku państwowego. Pożyczka zostanie zamortyzowana w przeciągu 60 lat drogą losowań. Pierwsze losowanie odbędzie się prawdopodobnie dn. 2-go stycznia 1924 r. Magistrat zastrzega sobie jednak prawo wcześniejszej spłaty pożyczki lub też zwiększenia wylosowanych sum.

RUCH LUDNOŚCI M. ST. WARSZAWY.

W okresie czasu od 18-go do 24 czerwca r. b zarejestrowano 267 skonów; w tej liczbie mężcz. 124, kobiet 143; chrz. 207, żyd. 60, dzieci poniżej 1 roku życia 69, czyli 22,1% og. liczby zmarłych. W tym samym okresie czasu spisano metryk urodzeń 374, w tej liczbie: chłopców 203, dziewcząt 171; dzieci ślubnych 348, nieślubn. 26; chrz. 269, żyd. 105.

Redaktor J. Plewiński. Drukarnia F. Szyrwicza i S-ki, Senatorska 38-40, tel. 69-96.